

Interjú Olaj-Rabóczky Anettel: "Ha nem látnám a reményt, nem tudnék ezért küzdeni"

Bőjtről, ünnepről, a kicsik és nagyok neveléséről, az ész általi megtérésről és még sok minden másról mesélt Olaj-Rabóczky Anett a Katolikus Válasznak. Anett az abortusz.hu alapítója és szerkesztője, maga átesett egy abortuszon, de ma négygyerekes családanya, és küldetésének érzi, hogy az abortuszon gondolkodó anyákon segítsen tanúságtételével és hitével.

Szókimondó vagy az abortusszal kapcsolatban: az abortuszt „ölésnek” nevezted eufemizmusok helyett. Hogyan fogadják tőled az emberek? Nem ér kritika ezzel kapcsolatban?

Egyelőre nem kaptam kritikát ez ügyben. Sajnos, ez a tény, még ha rosszkedvünk is lesz tőle. Tapasztalatom szerint az emberek nagyon félnek az abortusztól beszélni: vagy azért mert érintettek, vagy ha nem, akkor is úgy gondolják, hogy ez teljesen magánügy.

Hogyan ítéled meg korunkat általánosan más korokhoz képest? Jogos a halál kultúrája elnevezés, amit II. János Pál használt?

Régen is sok ember halt meg háborúban, öldöklésben, bár a népesség viszonylatában is csak töredéke a világon ma megtörténő évi 50 millió abortuszhoz képest. A nagy különbséget mégis inkább a tálalás módjában látom: a régi nagy háborúk idején a felek nem titkolták, hogy a szándékuk egymás kiirtása. Ma a "humanizmus", az "egészségügy", a "családtervezés" és legfőképpen az "önrendelkezés" csúnyán félrevitt fogalma mögé bújnak az abortuszt propagálók és gyakorlatilag az élet /a felnőtt nő/ védelmezőiként tüntetik fel magukat.

Miben látod a reményt, hogy az emberiség egyszer túl lesz az abortusz kérdésén, mint ahogy – legalábbis elméletben – már túljutottunk a rabszolgaság kérdésén?

Ha nem látnám a reményt, nem tudnék ezért küzdeni. Tehát hiszem - legalábbis elméletben - hogy az abortusz megszüntethető, hogy az emberek szép lassan végig gondolják, és azt mondják, hogy ez nekünk nem kell többet. Ráébrednek arra, hogy az abortusz az azt megelőző nehéz helyzetre /legyen az pénzügyi, lelki vagy bármilyen más nehézség/ nem hogy nem megoldás, hanem éppen a probléma megtöbbszörözése és elmélyítése. Sajnos, erre nagyjából rájönnek az érintettek, de sokszor csak utólag.

Azt mondod „a normális világért szól a küzdelem”. De hogy ez mit jelent, arról embereknek különféle elképzeléseik vannak. Konkrétan cél-e az abortusz teljes betiltása szerinted? Lehet-e más a cél? Milyen stratégiai kompromisszumokat látsz szükségesnek az úton a végcél felé?

A dolog természeténél fogva nem lehetnek félmegoldások, hiszen vagy hisszük, hogy a magzat egy ember, akinek 10-12 hetes korában – amikor az abortuszok zöme történik – már dobog a szíve, érzelmei vannak, adott esetben halálfélelme, vagy elkezdődik az alkudozás a határok meghúzásáról, és az már szerintem veszett fejsze nyele.

A mai magyar abortusz törvény négy kategóriában engedélyezi az abortuszt: ha az anya életét veszélyezteti a várandósság, ha a babáét, ha bűncselekmény következtében fogant a baba és a negyedik: ha az anya "súlyos válsághelyzetre" hivatkozik. Ma Magyarországon az abortuszok 97%-át a negyedik kategóriával indokolják, amiben ott van minden olyan abortusz, mint amilyen az enyém is volt annak idején: úgy éreztem, hogy nem jókor jön a baba, még élni akarok. Ha stratégiai kompromisszumot kellene választani, akkor mindenképpen legelőször ezeket a lányokat kell megszólítani: megértetni velük, hogy micsoda hatalmas döntést hoznak nem feltétlenül megalapozottan.

Mint filozófus, mit gondolsz arról az érvelésről, hogy képmutatás tiltakozni az abortusz ellen, amíg az életpártiak nem adnak pénzt is a gyerek eltartására?

“Kérjetelek és kaptok, keressetek és találtok...” - az életben nagyon sokszor felfénylött már ennek a szentírási résznek az igazsága. Sok segítő szervezet működik ma az országban, és úgy látom, a magánemberek is mindig megmozdulnak, ha valaki segítséget kér tőlük, főleg ha egy kisbaba elhelyezéséről, felruházásáról van szó. Persze borzasztó nehéz életkörülmények, hatalmas szegénység van sok családban, ahol minden nap egy óriási küzdelem a létért. Mégis, közelről is látva őket, egyértelmű, hogy a szegénységben fogant babára sem válasz az abortusz. Lehet örökbe- vagy nevelőszülőkhöz adni, vagy segítséggel felnevelni. Mert mi másban mutatkozik meg a gyermekünk iránti szeretetünk, mint hogy engedjük élni?

Micsoda kifacsart, ördögi logika azt mondani, amit annak idején én is gondoltam: inkább abortusz, mint hogy az én gyerekem másnál nevelkedjen!

A katolikusok kezében van egy csodálatos fegyver az abortusz ellen, ami ugyan néhány éve már létezik Magyarországon, de reményeink szerint most sokkal többen fogják majd megismerni egy új kezdeményezés: a József Szövetség munkája nyomán: ez a lelki adoptálás. Mi a lengyelektől vettük át az itthon használt formát, a pálos rend hozta be először a templomaiba nálunk: többnyire Gyümölcstó Boldogasszony ünnepén szentmise keretében ünnepélyes fogadalmat tesz az ember, hogy lelkileg örökbefogad egy abortusztól veszélyeztetett magzatot és 9 hónapon keresztül naponta imával kíséri. Csodás gyümölcsei vannak, és nem utolsósorban nagy segítség az abortuszon átesetteknek a gyógyulásban. A lelkiadoptalas.hu honlapon lehet róla tájékozódni, mindenkit bátorítok, hogy csatlakozzon, beszélje rá a plébánosát, ha eddig esetleg nem volt, hogy az évi 30 ezer magyarországi abortuszra legalább ennyi lelki adoptálással válaszolhassunk!

Méltatad II. János Pál A test teológiája c. munkáját, melyet Christopher West népszerűsít nagy sikerrel. Hogyan lehet fiataloknak a legjobban megtanítani a házasság értékét, amiből aztán következik, a házasság előtti tisztaság vágya?

Nagyon nehéz kérdés, és sajnós, erről nem tudok hitelesen beszélni. Mégis ezt látom egyedüli lehetőségnek a kitörésre, mert az abortusz már “csak” egy következmény, valami mélyebb probléma tünete. Ez pedig nem más, mint a rendezetlenség, az értékek hiánya vagy gyengesége valakinek az életében.

A saját gyermekeinknek úgy szoktuk próbálni megmutatni, hogy rávezetjük őket egy-egy közösen megküzdött feladattal, vagy egy kevésbé kényelmes, de aztán boldogító programmal, hogy mindig arra fognak jobban emlékezni, és az lesz nekik fontosabb emlék, amiért megküzdöttek, ami nem szintisztán az élvezetről szólt, hanem a küzdelemről, netán szenvedésről. De még nekem is ezzel érvel a férjem egy-egy aktívabb nyaralás előtt...

Szóval én sem tudok mást mondani, mint ami oly sokszor elhangzik manapság: a házasság munka, vagy ha úgy nézzük, küldetés, sok-sok áldozathozattal. Az értékek a mélyben vannak - bennünk is -, fel kell hoznunk a másiktól. Ha minden nap krémest akarunk enni pezsgővel, akkor pár nap múlva elemelyedünk az egészségtől, gyomorrontásunk lesz. Minden felszínes örömmel van másnapossága. Ha viszont megismerkedünk a vajás kenyérrel vagy a böjttel, akkor értékelnünk fogjuk a kevésbé tökéletes dolgokat is, és a magunkba vetett bizalmunk is helyreáll. A fiataloknak tehát nem egy távoli eszménykép, hanem a saját, igazi boldogságuk megtalálása érdekében lenne jó megtartani a házasság előtti tisztaságot.

Ha jegyesoktatásra jönne hozzád egy katolikus pár, akik már együtt élnek és ágyba is bújnak egymással, és nem látják mindezt gondnak, számukra mit mondanál?

Megkérdezném tőlük, hogy mi a jövőképük, hová tud fejlődni a kapcsolatuk, mivel lesz több a házasságban, ha már mindent megkaptak most? És megpróbálnám elképzeltetni velük, hogy milyen lehet a szexualitásban megélt teljes átadottságot úgy megélni, hogy a másik tényleg arra tett esküt, hogy elkísér a koporsóig, mindenben keresztül, illetve micsoda különbség odaadni magunkat testileg a másiknak, hogy ez az eskü még nem történt meg.

Ezt a különbséget én - megint csak utólag - nagyon élesen megéltem, és az ember ilyenkor már nem tudja összekapirgálni azt az egyszervolt gyönyörű kincset, az érintetlenségét, amivel szíve szerint megajándékozna élete szerelmét.

Mit tartasz katolikus nőként a fogamzásgátlásról (óvszer, hormon, stb.)? Az Egyház tanítása megélhetetlen szerinted?

Ma nagyon nehéz lehet - de hangsúlyozom, hogy én nem próbáltam.

Ha fogamzásgátlókat használunk, akkor úgy élünk szexuális életet, hogy "nem tudjuk, mit cselekszünk." Az egyszerű nőgyógyász szavaival: "Ha valaki szexuális életet él, védekezhet ugyan, a terhesség csupán idő kérdése." És ha megfogon a lány, akkor a szexnek egy sokkal mélyebb rétege tárul fel gyorsan: egy új ember megszületésének aktív kezdeményezői lettünk.

Kutatásokból megtudhattuk, hogy mennyire torzul a nő biokémiai "szimata" a párválasztás során, amikor például gyógyszert szed: teljesen más típusú férfit talál vonzónak, mint alapesetben, amikor nem torzítja hormonokkal a belső egyensúlyát. Ez pedig egy életre kihathat.

Kisgyerekes szülők sokszor előre rettegnek, mind attól, hogy nekik egyszer beszélgetniük kell majd a gyerekeikkel a szexualitásról, és attól is, hogy a kamaszgyerekek erre egyáltalán nem lesz vevő. Mit tehet egy szülő, hogy gyermekei természetesen ráérezzenek a szexualitás törékeny szépségére, és tabuk nélküli szabad légkörben lehessen erről otthon beszélni?

Ami nekünk nem tabu, az szerintem a gyerekeinknek sem az.

Ha az élet részeként, természetes elemeként találjuk a szexualitás kérdéseit, vagy akár a halált, akkor döbbenetesen érett kérdéseket és őszinte érdeklődést kapunk a gyerekeinktől.

Hiszel az ördögben. Nem meghaladott szimbolikus figuráról van hát szó? Mit mondanál egy katolikusnak, aki nem hisz benne?

Az ördög olyan valós, mint bármelyikünk. A Szentírás nagyon sokszor, ha jól tudom, több százszor említi az ördögöt, és nem mint mesebeli szörnyecskét, hanem egy olyan valóságos szellemi lényt, akinek légiói vannak, és a célja az emberi lelkek elrablása az örök kárhozatra.

Az is lehet, hogy nem vesszük komolyan Jézus szavait, de akkor végül is bármelyik kijelentését relativizálhatjuk. Én magam többször egészen kézzelfoghatóan éreztem a Sátán jelenlétét, de több olyan személyt ismerek, akik a szemükkel is látták.

Ezek teljesen normális, nem is feltétlenül mélyen hívő emberek. Nagyon tanulságos *don Gabriele Amorth*, a Vatikán hivatalosan kinevezett ördögűzőjének könyveit olvasni, vagy például *Bamonte atyáét*.

Mit mondanál annak, aki nem hisz Istenben?

Azt, hogy Isten viszont hisz őbenne. Pont.

Filozófusként hogyan látod az Egyház tanítását?

Ahogy a lelkigyakorlatokon és a Biblia, meg a lelki olvasmányok tanulmányozásával elkezdtem kibontani ezt az ezer rétegű, de mégis teljes összhangban álló kincset, mindig úgy érzem, hogy ugyanazok a mondatok, parancsok, gondolatok egyre mélyebb jelentéssel bírnak, mintha egy gyönyörű, hatalmas lombú fa alatt állva megláthatnám a teljes gyökérzetét is szép fokozatosan.

Minél többet ismerek meg az Egyház tanításából, annál inkább úgy látom, hogy nem tudjuk kitalálni Isten helyett, mitől leszünk igazán boldogok: ő sokkal jobban ismer minket és pontosan az tesz minket összességében boldoggá, ha igazodhatunk az Ő parancsolataihoz.

Olyan emberként, akit a személyes elfogadás férjed részéről és a közösség hozott vissza az Egyházba, mit gondolsz az észérvek mentén való megtéréőről? Neked összhangban van a szíved az eszeddel?

Ez a téma régóta foglalkoztat. Az egyetemen az a halvány vallásos érzület, amit a gyerekkoromból hoztam, a sok eszmefuttatás, logika és az ész mindenek felettiségébe vetett hit hatására szépen kihalt belőlem. Emlékszem a pillanatra, amikor - bár érdekes, kicsit remegő szívvel - kijelentettem valakinek, hogy én most már a "hagyományos", keresztény Istenben nem hiszek, ha valamikor hitre jutnék, azt csak valami keleti vallásban tudom elképzelni. Ahol bizonyos filozófusok Istenhez lyukadtak ki az eszmerendszerük felépítése során, én felületesen átugrottam a tanulmányaimban, mert éreztem, hogy ott történt valami, amit nem értek, ami kívül van a logikán.

Mégis azóta – Barsi atyának hála – megismerhettem *Boldog John Henry Newman bíboros* könyveit és beláttam, hogy létezik ész általi megtérés és ez számomra irigylésre méltó.

Ugyanígy egy barátom is egyszerű logikával jutott ateista közegben a katolikus hitre: rájött, hogy ha Jézus valóban létező történelmi személy volt, Akinek a barátai, nagyon egyszerű, teológiai értekezésekre, a Szentháromság "kitalálására" teljesen alkalmatlan halászok voltak. Meghaltak egyszerűen abbéli meggyőződésükért, hogy Jézus köztünk élt, meghalt és feltámadt – Szóval ez a barátom rájött, hogy innentől elhallgat minden kétely és kérdés Istenről, Egyházzal, hiszen akkor minden úgy van, ahogy azt Jézus mondta.

Milyen keresztény irodalmat ajánlanál az olvasóknak? És miért?

Szívből ajánlom olvasásra *a Bibliát*. Nem lehet eléggé felbecsülni és roppant izgalmas. De komolyra fordítva: mostanában a már említett exorcista atyák: *don Gabriele Amorth* és *Francesco Bamonte* könyveit olvastam, nagyon tetszett az előbbinek az *Ördögűzők és pszichiáterek* című könyve, mert régóta kérdés bennem, hogy a mai túlpszichologizált világban hol kell meghúznunk démonizáltság és pszichés bajok határát. A gyerekeinknek pedig esti mese gyanánt mostanában *a Regőczy István atyáról* szóló könyvet, az Isten vándorát olvassuk.

Nem hittem volna, hogy egy pap életének történetére úgy fellelkednek a gyerekek, hogy bármilyen mese-alternatíva közül maguktól ezt választják és gyásznapot tartanak, ha valami miatt kimarad az estéből.

Regőczy atyának – aki biciklivel többször átkarikázta Európát, és a világháború utáni évek Bőjte Csabájaként árvák százait nevelte hitre – nem csak fordulatos volt az élete, de nagyon jó stílusban is írt. Nagyon szeretjük még a férjemmel *Boldog Emmerich Anna Katalin* apáca látomásai alapján írt könyveket, legutóbb a Jézus tanítóéveit. Egy írni-olvasni alig tudó apácát Isten végigvezetett Jézus életének állomásain és az evangéliumi jelenetek csodálatos "térbeliséget" nyernek a mai olvasónak. De Nagyböjtben az Urunk Jézus Krisztus kínszenvedéseit érdemes tőle olvasni: *a Passió* című film is állítólag ez alapján készült. Elképesztően teljes és nagyon megrázó.

Hogyan szoktatok a családdal imádkozni?

Este szépen körbetérdelünk: Miatyánk, Üdvözlégy és az Én Istenem, jó Istenem... után egy ének. Néha, ha valaki a környezetünkben bajban van, elmondunk a gyerekekkel együtt egy tized rózsafüzért. Pár hónapja pedig alakult egy hét családból álló kör, ahol - lengyel példára - a plébánosunkért imádkozunk */Fausztina nővér imájával/*, mindegyik család a hét egy-egy napján. Nagyon fontos szerintem. Utána hálát adunk és mindenki elmondja, mi volt a legjobb és a legrosszabb a napjában.

Megosztanál-e az olvasókkal egy számodra kedves, vagy tanulságos böjti gondolatot?

Avilai Szent Terézzel van egy kedves történet, amit az általam nagyon tisztelt Kovács Gábor atya mesélt sok éve, sajnos, csak nagyjából emlékszem rá, de sokszor emlegetjük: nagyböjt volt, Teréz is szigorúan böjtölt, amikor valaki libát hozott ajándékba nekik, ami Teréz kedvenc étele volt. El is vitték volna a kamrába, vagy valahová félre, hiszen tart a böjt, de Teréz elrendelte a finom libalacomát. Amikor rendtársai megkérdezték, hogy miért eszik a sültből, azt mondta: *"A liba az liba."* Számomra ez egy nagyon jó figyelmeztető mindig a hit élettelségére, arra, hogy a nagy szentek mindig vállalták magukat, a sajátosságaikat, és ez nem került ellentmondásba a mély alázatukkal. A farizeusság, a megcsontosodó szabálykövetés sok katolikusnak, nekem legalábbis, reális veszély.

Elmondanád-e végül, hogy számodra mit jelent a Húsvét, és hogyan igyekszel jól megélni az ünnepet?

Erről elég nehéz beszélni, mert kevés alkalmas szót találnék rá. Amíg pár évvel ezelőtt úgy nem éreztük, hogy a legnagyobb gyermekünk már elég érett ahhoz, hogy a nagyheti szertartásokba fejest ugorjunk vele, hogy ott ministráljon minden nap egészen húsvétig, addig a férjemmel kettesben Sümegen, Balázs atyánál töltöttünk 6-7 egymás utáni húsvétot, a gyerekek pedig a nagymamánál. Nem tudom átadni azt a lebegés-szerű misztériumot – egy kicsit a Tábor-hegyi jelenetet képzelem ilyennek – ami egy gyönyörű liturgiában, egy kegytemplomban Nagycsütörtökkel kezdődően történik. Mindegyik napon szertartásmagyarázat, amiből az ember megérti, mi miért történik, milyen összefüggések vannak az Ószövetség és az Újszövetség képei között.

Nekem az egész évben a Nagyböjt és Feltámadás az év legszebb napjai, amikor tudatosul, hogy megváltott vagyok és hogy ennek milyen hatalmas ára volt.

<http://elkiadoptalas.hu/>

Olaj Anett tanúságtétele => https://www.youtube.com/watch?v=B7eb_beVwp8

Olaj Anett: Fehér szívvel az életért => <https://www.youtube.com/watch?v=ZUNmnpXoIo>

Elkesít-Ő 20. rész * A lélek trükkje * Olaj-Rabóczky Anett és Olaj Dávid

<https://www.youtube.com/watch?v=O34VL8k0IC0>

DÉLELŐTT - Ráhel szőlőkertje - Olaj-Rabóczky Anett, Puskás Róbert Antal OSPPE

<https://www.youtube.com/watch?v=FJhp2uuDxNc>

A Ráhel szőlőkertje lelki hétvégéről és annak módszeréről beszélgettünk a Délelőttben Olaj Anett csoportvezetővel és Puskás Antal pálos szerzetessel.

Pár évvel ezelőtt találkoztam Anettel. Egy augusztusi Szeretetláng találkozón szólalt fel, és mondta el történetét, tudva azt, hogy a nagyszámú hallgatóságban bizonyára vannak olyanok, akik az övéhez hasonló, családjukban előforduló, fájdalmasan megélt, de talán eltitkolt történettel élnek. Nekik akart fogódzót adni, segítséget nyújtani.

Anett *nagy bánattal, de Jézus Erejével felverte állt ott*, szívből jött könnyekkel beszélt, de a tiszta bűnbánat jegyében vállalta, hogy számára a penitencia részét képezi az a segítségnyújtás, amit tanúságtételével fejt ki. Őszinte céljává lett, hogy segíti azokat a fiatalokat, akik kellő szeretet és segítség hiányában beleestek abba a csapdába, amiből ő már szerencsésen kikerülhetett.

És akkor, ott, szinte kézzelfoghatóvá vált az Úr Jézus Szeretete, amivel „a mikrofon előtt állót” erősítette. Szerető mosolya beragyogta a teret. => Valaki hangot ad a szónak, amit Ő mondana el, valakinek arcán végigcsorognak az Ő fájdalmas könnyei, amivel az elvetélt életet siratja. Valaki kiáll oda, a mikrofon elé, hogy az Ő, egy bűn fölött érzett Isteni fájdalmának emberléptékű lelki szenvedését megmutassa a világnak...

Isten nem szereti a bűnt, csak a bűnöst... És: nagy öröm van a Mennyben, amikor a 100. bárány is megkerül a többi 99 mellé! – Mert Isten mindenből a legjobbat hozza ki!

Viszont a többi 99-nek tanulnia kell a kis elkóborolt történetéből, mert ő lesz az a személy, aki az Úr bűn fölötti fájdalmát, a megbocsátás erejét, valamint Isten jóságát a „valóban soha többet!” hitelességével tudja tolmácsolni...

Azóta Anett rengeteg dolgot tesz lelki megbízása értelmében. És én csodálattal nézem, hogy az Úr miként használja fel kedves gyermekében a neki adott talentumokat a lelkek megmentésére! És csodálatra méltó az is, hogy az őszinte bűnbánat milyen eredményeket hoz Isten Irgalmából az ember életébe: sorra nyílnak ki a Kegyelmi Lehetőségek kapui. --- Mindazt, amit ma Anett belső nyugalommal és békével tesz, elképzelhetetlen lett volna korábban, a bűn nyomása alatti depressziós szomorúság éveiben!

Ó, bár minél több ember értené ezt meg a szívével, bár minél többen vennék a bátorságot, és határoznák el magukat Jézus oldalán! Milyen sokan élhetnék meg akkor azt a tiszta örömet, hogy minden nehézsége mellett is milyen gyönyörűséges az, mikor Jézus teszi használhatóvá értékeinket az Ő Isteni Terve számára!